

(Libčice 1. listopadu 2020, třetí neděle druhé corony)

Zavolal svých dvanáct učedníků a dal jim moc nad nečistými duchy, aby je vymítali a uzdravovali každou nemoc a každou chorobu. Jména těch dvanácti apoštolů jsou: první Šimon, zvaný Petr, jeho bratr Ondřej, Jakub Zebedeův, jeho bratr Jan, Filip, Bartoloměj, Tomáš, celník Matouš, Jakub Alfeův, Tadeáš, Šimon Kananejský a Iškariotský Jidáš, který ho pak zradil. Těchto Dvanáct Ježíš vyslal a přikázal jim: „Na cestu k pohanům nevstupujte, do samařské obce nechoďte; jděte raději ke ztraceným ovcím z lidu izraelského. Jděte a kažte, že se přiblížilo království nebeské. Nemocné uzdravujte, mrtvé probouzejte k životu, malomocné očistějte, démony vymítejte; zadarmo jste dostali, zadarmo dejte. Neberte od nikoho zlato, stříbro ani měďáky do opasků, neberte si na cestu mošnu ani dvoje šaty ani obuv ani hůl, neboť, hoden je dělník své mzdy. Když přijдете do některého města nebo vesnice, vyptejte se, kdo z nich je toho hoden; u něho zůstaňte, dokud nebudete odcházet. Když vstoupíte do domu, řekněte: ‚Pokoj vám.‘ A budou-li toho hodni, ať na ně přijde váš pokoj. Nebudou-li toho hodni, ať se váš pokoj vrátí k vám. A když vás někdo nepřijme a nebude chtít slyšet vaše slova, vyjděte ven z toho domu nebo města a setřeste prach svých nohou. Amen, pravím vám, lehčeji bude zemi sodomské a gomorské v den soudu než tomu městu. Hle, já vás posílám jako ovce mezi vlky; buďte tedy obezřetní jako hadi a bezelstní jako holubice.

Matouš 10, 1-16

Milí,

Jste moje blízké bytosti. A jedna z vás, mých blízkých bytostí – když si přečetla nedělní úvahu – řekla: „i když ... stále nevím, jak to s tím strachem vlastně je ...“ Ještě přesně nevím, kam mířila. Ale sám jsem si uvědomil, že trochu jako bych vyzýval k odvaze a vykročení ven a do světa. Nebát se pandemie a řečí kolem. Prostě, bratři, nebojme se. ... Nemyslel jsem to právě takhle. A když bych to měl říct znovu – vychází mně z toho ... bát se – a nebát se ... No – nadělení.

Ale ano. Tak jsem to chtěl říct. Rozdělit náš postoj na *bát se* a *nebát se* a obě ta rozdělení prožívat zároveň. Určitě se máme nemoci covid-19 bát. Zhoršuje se a je to hodně velký nepřítel. Ublíží a řada z nás už tu není. Nemáme proti ní dostatečnou obranu. Kdyby odněkud utekli tygři a procházeli se městem, bál bych se je potkat, zavíral bych své i jiné děti, aby se jim nepřipletli do cesty. Je řada věcí, kterých se důvodně máme bát. Jiných nemocí. Povodní. Zemětřesení. Fanatických ideologií – i pandemie lži. Mohou nás přece poranit, rozbít, smést.

Zároveň se ale vůbec nemáme bát – i když se samozřejmě bojíme. Vždyť to dá rozum, že si vzájemně říkáme *neboj se!* právě ve chvílích, kdy se hrozně moc bojíme. Jinak by to nedávalo smysl, ostatní by si poklepali na čelo, kdybychom jim říkali *neboj se* – když se nebojí. Právě proto je to naše téma: máme moc proč se bát. Bojíme se a nemáme se bát. Uf.

Sem tam kolem projde hrdina. Ten je jiný. Ale běžný člověk, když se bojí, se schoulí. Jakoby byl v křeči. Zavine se do sebe. Třeba když je těžce zraněný. Moc se bojí. Bojí se o život – a smrti. Stáhne se do sebe a odpojí téměř všechny periferie – kromě prosebné. Bytostně – hlasem nebo očima – vyzařuje zoufalou prosbu: prosím pomozte! Prosím pomoz mi! Vlastně jsme v té chvíli velmi blízcí všem ostatním bytostem v podobné nouzi. Zraněná srna se chová skoro stejně. Schoulí se kolem rány. Ví nebo neví, že dělá to ze všeho nejdůležitější? A víme to my, že člověk, choulící se ze strachu, dělá cosi neskutečně dobrého? Asi ne ...

Bát se ... nás totiž vede k největšímu hledání. A intuitivně – a zcela správně – hledáme – uvnitř.

Celé stvoření kolem nás – celá naše země i to dál, za oběžnou dráhou ... čeho je najednou víc .. a víc ... a ať si vezmeme jakkoliv dobrý dalekohled, vždycky najdeme mezi hvězdami a galaxiemi další prostor, další galaxie ... Celé stvoření kolem nás je obdivuhodné. A úžasné. Jako by se vznášelo, nebylo nikde opřené, přitom je nějak nepochopitelně ukotveno ... Všechny naše planety – Merkur, Venuše, Země ... a další, jsou jakoby drobečky držené a kotvené gravitací Slunce. Přitom ... gravitaci nikdo nikdy neviděl – a vlastně se pořádně neví, co to je. A Slunce je přitom nic – drobeček, zrnko prachu, proti jiným a dalším, mnohem mohutnějším velikánům, kteří zase podobně kotví tisíce a stamiliony podobných sluncí skoro jako mušky v noci kolem světla. Neumíme si skoro vůbec představit, jak nesmírně nás obrovité záležitosti váhově i jinak přesahují. Jaké nic jsme my tady dole, pod oběžnou dráhou ... A přitom – přitom se dovídáme, že tohle všechno gigantické je nic proti něčemu o mnoho *menšímu z jiné* kategorie. I uprostřed naší galaxie je prý *cosí*, co ji drží, ovládá, udává jí tep a spin tak, jak to *cosí* samo chce. Není to vidět. Nemůže to být vidět. Něco, co má gravitaci tak neskutečně vyšší kategorie, snad z jiného světa, že ani světlo z té gravitační pasti nemůže uniknout a padá zpět. Světlo! To, co je v našem světě neměnné, konstantní, a nikdy nemění svou – konstantní – rychlost. Proto se tomu *cosí*, co nevidíme, říká – ale z 99 % naprosto špatně – černá díra. Ano – co do světla ano. Tam světlo mizí. Ale jinak to není žádná díra, ale pravý opak: něco tak nesmírně těžkého, zhuštěného, zhutněného, gravitačně brutálního ... tam hmota nemizí – ale nesmírně se násobí a houstne ... je to *cosí* nepředstavitelně pevného, že se o to všechno ostatní jaksi opírá. Prý takových „hloupých“ děr, center, podstat, je ve struktuře vesmíru spousta – a to ho vlastně drží. Vykukové dokonce vymysleli, že existují nesmírně až nekonečně malé takové „blackholes“, černé díry, které mohou být i kolem nás a dokonce v nás ...

Vykukové vymysleli i to, že ty „díry“ mohou být jakési prostupy do jiných dimenzí nebo vesmírů. Lidé mají neskutečnou fantazii i schopnost uvěřit neskutečným věcem. Ale o to mi nejde – o to, že by v nás byly jakési prostorové prostupy do jiného světa. A šlo by to šikovně naroubovat na to – že by to mohl být právě svět Boží ... Ne. Já jsem v tom nějak zdrženlivý a málo poetický. Zajímá mě ... to jedno procento – to které před chvílí chybělo, abych mohl říct, že nazvat to *cosí* černou „dírou“, je *kompletně*, stoprocentně mimo. Jednak tam opravdu mizí světlo. I to z okolí – i to vlastní, které *cosí* samo vyzařuje víc než cokoli jiného. Ale pak – a to mě bere rozum a dech ... původně to byly jen fantasmagorické propočty, jen matematicky vymodelované úvahy ... ale dnes jednoznačně potvrzené: čím blíže k tomu neviditelnému *cosí* ... tím více se ... zpomaluje ... Čas. Bác. Netušil jsem, že čas se dá zpomalit! A dokonce je spočítané ... a skoro možná prokázané ... že tam ... v tom *cosí* ... tedy na pokraji toho *cosí*, na jeho oběžné dráze a v ní – na takzvaném *horizontu události*, náš čas není. Protože tam se to prý nějak týká prvního počátku, kdy všechno, co je náš vesmír, bylo v jednom jediném bodu, daleko menším než zrnko prachu nebo atom, prostě všechno bylo v bodě menším než nic. Na počátku. A to celé, to 1% o čase – je pro mně najednou, na chvíličku – a jen pracovně – důležitější než všech 99% týkajících se hmoty, energie a gravitace. Protože se – najednou – jako mravenci nebo zajíci na poli – dotýkáme *singularity*, jednosti, jedinečnosti, stojícího času propojeného s tím naším běžícím. Kde si najednou na nepředstavitelně kratičkou chvíli můžeme představit dotek, dech – nebo nepředstavitelnou blízkost Boží.

A to celé – složitě – mi dává na neskutečně krátkou chvíli pochopit, co se to děje, když se bojící se člověk stočí k nehlubším a neskutečně malým – nebo velkým? – hlubinám v sobě, ve kterých hledá právě blízkost a pomoc.

Proto se máme i v dnešní rozdivočelé době, kdy pandemie mění skoro všechno – že se máme obrátit k tomu, co je tam v nitru – ne snad pro ten zastavený čas ... ale kvůli té nevysvětlitelné a bezprecedentní blízkosti. A nemáme se právě bát *bát se*. Právě díky tomu,

že se bojíme – se jakoby paradoxně přiblížíme k ... (dále už to nechci vyslovovat ...) a náš strach se zcela rozpustí. Přijdou nesmírně překvapivé ... pochopíme *jiné* věci (možná) ... I to, jak důležité je to *cosí* ... vlastně KDO-SI ... a jak až sekundární to naše, tady, na světě – ale ne bezcenné! Naopak nesmírně cenné tím, že jediné tady, v tom našem světě, to Boží můžeme najít. A jak je prostě důležité pořád a opakovaně to jen hledat. S velkou důvěrou. Která se prostě znásobí. V tom všem ostatním tady na našem světě pak máme postupovat s ledově chladnou hlavou, až sžíravou racionalitou a nesmírnou chytrostí – holubice, co se právě snesly (vystoupaly z nitra) od Boha – a jednají s precizností a opatrností nesmírně ostře chytrých hadů ...

A do takových úvah mi píše Alžběta: *A vieš, že je dnes Deň reformácie? Tak posielam niečo od Dr. Martina Luthera: „Z Božího dopuštění na nás nepřítel vypustil svou jedovatou a smrtelnou nákazu. Budu se tedy modlit, aby nás Bůh před ní milostivě ochránil. A potom budu čistit vzduch vykuřováním, budu podávat a přijímat léky, budu se vyhýbat osobám a místům, kde nejsem potřeba, abych sám nepřišel k úhoně a abych nenakazil mnoho dalších a nezapříčinil tak svou nedbalostí jejich smrt. Ovšem, chce-li si mě Bůh vzít k sobě, najde si mě. Udělám ale, co jsem udělat měl, a nebudu vinen smrtí svou ani druhých. Bude-li mne ovšem potřebovat můj bližní, nebudu se vyhýbat místu ani osobám, ale ochotně půjdu a pomohu.“* (Úryvek ze spisu Martina Luthera Smí se v době moru prchat před smrtí?)

No jo! Přesně tak jsem to chtěl říct! Nemám doktorovu jistotu, že nemoc vypustil *ten nepřítel* – doktorův velký oblíbenec. Ale jinak – jakoby to psal včera v nemocnici u sv. Anny v Brně nebo na v Praze na Bulovce. Obezřetní jako hadi a bezelstní jako holubice! Už nám (a doktorovi) zbývá jen maličkost – rozpoznat, jestli i my jsme poslaní – obdaření pokojem a mocí uzdravovat a vyhánět zlé. To abychom nepokoušeli Pána Boha svého ... myslím pocitem, že nám to venku neublíží, jsme přece věřící ... „nedbalostí“ věřících – však víte.

Pokoj - pocházející z úplného schoulení, schoulení k Bohu – s vámi. A taky se mnou :o)

Amen.

Požehnání:

Nyní toto praví Hospodin, tvůj stvořitel, Jákože, tvůrce tvůj, Izraeli: „Neboj se, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj. Půjdeš-li přes vody, já budu s tebou, půjdeš-li přes řeky, nestrhne tě proud, půjdeš-li ohněm, nespálíš se, plamen tě nepopálí. (Izajáš 43,1-2)